

det gaa meget bedre og i alt Fald paa en for Befolkningen behageligere Maade. Den Mangel paa Hensyntagen til Befolkningens Ønsker, som finder Sted i vor Jærnbane-administration, har just i dette Aar faaet et meget slaaende Udtryk. Da jeg i Juni skulde foretage en Rejse til Jylland og tog med et Aftentog, overraskede det mig i højeste Grad, da jeg kom til Nyborg, at jeg der ikke mere kunde faa Plads i gennemgaaende Vogne, fordi man aldeles havde afskaffet de gennemgaaende Vogne med Nattoget. Jeg gad vide, hvorfor Jærnbaneadministrationen tror, man tager med Nattoget. Grunden dertil er jo den, at man har travlt, at man vil bruge den samme Dag, paa hvilken man rejser om Aftenen og ogsaa den næste Dag, naar man kommer til sit Bestemmelsessted, til sit Arbejde. Man forudsætter saa, at man vil være i Stand til at tilbringe Natten med Søvn under Rejsen. Det kunde man tidligere, naar man ikke kom alt for sent ind i Toget i Nyborg, saa kunde man køre uafbrudt til sit Bestemmelsessted enten det var Aarhus Esbjerg eller Varde. Det kan man ikke mere. Rejsen afbrydes ved Strib, og derefter er der et langt Ophold i Fredericia, saa man først finder Ro i Kupeen Kl. 2 om Natten. Det forbauser mig i allerhøjeste Grad, at noget saadant kan finde Sted, da den højeste Jærnbane-administration, den øverste tilfornordnede, den komiterede Haarlov, paa et Møde i Turistforeningen erklærede i Anledning af en Beklagelse over Manglerne ved den gennemgaaende Trafik, at Jærnbanevæsenet først og fremmest maatte tage Hensyn til de danske rejsende. Det var Danmarks Trafik, man skulde varetage, og de svenske, tyske eller andre mindre værdige Personer skulde man ikke bryde sig om. Det var en national Institution, der først og fremmest skulde besørge Trafikken mellem Sjælland og Jylland, den Trafik, der først og fremmest benyttes af de danske rejsende. Den foretagne Forandring viser imidlertid, at Jærnbaneadministrationen ikke tager en Smule mere Hensyn til de danske rejsende end til de gennemgaaende fremmede rejsende, som man paastaar, at man lægger saa ringe Vægt paa. Jeg ved godt, hvad man vil svare. Man vil svare, saaledes som man meget naivt har sagt til mig, at man gerne vilde sørge for Ro til de rejsende om Natten derved, at der ikke kom flere i Kupeen, end at man kunde komme til at sove; men nu, da de 14 Dages Kort ere indførte, er der kommet saa mange rejsende, at man syntes, det

var Synd med disse Vogne, naar Folk dog alligevel ikke kunde falde i Søvn. Det var en underordnet Stationsbetjents Forklaring til mig. Jeg ved godt, at man vil sige, at der ikke er Materiel nok til at føre saa mange Vogne, at man kan skaffe de rejsende en tilfredsstillende Maade at rejse paa om Natten. Men dette Forsvar er saa slet som vel muligt. Selvfølgelig skal man skaffe Plads ogsaa i den Udstrækning, at der ikke bliver flere i Kupeen, end at man kan sove, men man er naturligvis berettiget til at tage sin Betaling derfor. Det gør man andetsteds. Andetsteds lægger man den største Vægt paa gennemgaaende rejsende. De rejsende undersøge i Kjøretabellerne, hvor der findes gennemgaaende Vogne, og de tage nødvendig ad andre Router end dem, og det saavel om Natten som om Dagen. Man indretter derfor Sovevagoner, men det kan man selvfølgelig tage yderligere Betaling for. At udelukke Sovevagonerne, som man har gjort her, er ganske utilbørligt. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) har berørt Telefonsagen. Det vil heller ikke være urimeligt, at jeg drager den frem, men jeg gør det ikke ganske paa samme Maade som det ærede Medlem. Det forekommer mig nemlig ikke ganske rigtigt, og jeg tror heller ikke, at det vil vække særlig Anklang i denne Sal, naar Spørgsmaalet blev draget frem fra en særlig kjøbenhavnsk Side. Det er sikkert og rigtigt, at Telefonvæsenet har Betydning ogsaa for det sjællandske Telefonselskabs Vedkommende — langt ud over denne Stad, og det kræver, at Ordningen ikke begrænses af Hensynet til denne Stad, og at vi naturligvis maa finde os i de Konsekvenser, som flyde heraf. Det erkender jeg gerne. Men jeg sætter saa, at den højtærede Indenrigsminister vil se paa Sagen, som han burde, og jeg tvivler aldeles ikke om, at trods det nære Forhold, han har staaet i og maaske en Gang vil komme til at staa i til dette Selskab, har han set paa Sagen som den, der samtidig har Post- og Telegrafvæsenet og overhovedet de offentlige Samfærdselsmidler under sig. Men hvis den højtærede Minister havde set Sagen rigtig fra denne Side, maatte han dog f. Eks. være bleven opmærksom paa, hvorledes de paa Telegrafvæsenets Budgetter opførte Indtægter gaa tilbage, medens Telefonindtægterne stige, at Statstelefonindtægterne kalkuleredes til 50,000 Kr. for Aaret 1897—98, medens de nu for 1899—1900 kalkuleres til 200,000 Kr. Over for denne Udvikling af en saa stor Samfunds-